

562

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA GOSPODARKI, PRACY I POLITYKI SPOŁECZNEJ¹⁾

z dnia 5 kwietnia 2004 r.

w sprawie programów specjalnych

Na podstawie art. 36 ust. 2 ustawy z dnia 14 grudnia 1994 r. o zatrudnieniu i przeciwdziałaniu bezrobociu (Dz. U. z 2003 r. Nr 58, poz. 514, z późn. zm.²⁾) zarządza się, co następuje:

§ 1. Rozporządzenie określa szczegółowe zasady organizacji i realizacji programów specjalnych, zakres ich stosowania, sposób klasyfikacji grup ryzyka oraz wysokość i sposób finansowania tych programów z Funduszu Pracy.

§ 2. Programy specjalne organizuje i realizuje starosta lub marszałek województwa we współdziałaniu z innymi organami administracji publicznej, organizacjami i instytucjami zajmującymi się problematyką zatrudnienia.

§ 3. 1. Programami specjalnymi mogą być objęte osoby bezrobotne, które z uwagi na brak kwalifikacji zawodowych lub posiadane kwalifikacje zawodowe i umiejętności oraz ze względu na sytuację na lokalnym rynku pracy są lub mogą być zagrożone długotrwałym bezrobociem oraz jego skutkami, należące do grup osób, które:

- 1) nie ukończyły 25 lat,
- 2) w okresie ostatnich 24 miesięcy pozostawały w rejestrze powiatowego urzędu pracy łącznie przez okres ponad 12 miesięcy,
- 3) zostały wskazane przez starostę lub marszałka — w przypadku osób niewymienionych w pkt 1 i 2 — zwane dalej „grupami ryzyka”.

2. Grupy ryzyka są wyodrębniane przez starostów bądź marszałków w szczególności na podstawie:

- 1) okresowych analiz poziomu i struktury bezrobocia na lokalnym rynku pracy;
- 2) wyników badań i analiz rynku pracy;
- 3) lokalnych i wojewódzkich programów rozwoju społeczno-gospodarczego;
- 4) analiz i informacji ośrodków pomocy społecznej oraz innych organizacji i instytucji dotyczących sytuacji materialnej bezrobotnych i ich rodzin.

§ 4. Program specjalny jest przygotowany w formie dokumentu zawierającego:

- 1) nazwę programu specjalnego;
- 2) cele programu specjalnego;
- 3) opis programu specjalnego i uzasadnienie potrzeby jego realizacji;
- 4) określenie grup ryzyka objętych programem specjalnym, liczbę osób objętych tym programem oraz kryteria doboru tych osób;
- 5) zakładane rezultaty programu specjalnego, z podaniem mierników i trybu dokonywania oceny;
- 6) dane dotyczące podwykonawców albo innych instytucji zaangażowanych w realizację programu specjalnego oraz zakres i warunki ich uczestnictwa;
- 7) koszty realizacji programu specjalnego oraz źródła jego finansowania;
- 8) kalkulację kosztów realizacji poszczególnych przedsięwzięć;
- 9) czas trwania programu specjalnego oraz harmonogram rzeczowy i finansowy jego realizacji.

§ 5. 1. Na warunkach określonych w umowie zawartej pomiędzy realizatorem programu specjalnego a pracodawcą lub osobą objętą programem specjalnym może być udzielana pomoc na zatrudnienie i szkolenia poprzez finansowanie lub dofinansowywanie ze środków Funduszu Pracy następujących przedsięwzięć mających na celu inspirowanie zatrudnienia oraz tworzenie miejsc pracy:

- 1) refundowanie przez okres do 12 miesięcy poniesionych przez pracodawcę kosztów wypłaconych wynagrodzeń, nagród oraz opłaconych składek na ubezpieczenia społeczne za osobę zatrudnioną w pełnym wymiarze czasu pracy na podstawie skierowania powiatowego urzędu pracy, w kwocie nie wyższej niż wysokość zasiłku dla bezrobotnych, o którym mowa w art. 24 ust. 1 ustawy z dnia 14 grudnia 1994 r. o zatrudnieniu i przeciwdziałaniu bezrobociu, zwanego dalej „zasiłkiem dla bezrobotnych”, i składek na ubezpieczenia społeczne od refundowanego wynagrodzenia;
- 2) refundowanie przez okres do 18 miesięcy poniesionych przez pracodawcę kosztów wypłaconych wynagrodzeń, nagród oraz opłaconych składek na ubezpieczenia społeczne za osobę zatrudnioną w pełnym wymiarze czasu pracy na podstawie skierowania powiatowego urzędu pracy, w wysokości nie wyższej niż kwota minimalnego wynagrodzenia za pracę i składek na ubezpieczenia spo-

¹⁾ Minister Gospodarki, Pracy i Polityki Społecznej kieruje działem administracji rządowej — praca, na podstawie § 1 ust. 2 pkt 2 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 7 stycznia 2003 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Gospodarki, Pracy i Polityki Społecznej (Dz. U. Nr 1, poz. 5).

²⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2003 r. Nr 90, poz. 844, Nr 122, poz. 1143, Nr 128, poz. 1176, Nr 135, poz. 1268, Nr 137, poz. 1302, Nr 142, poz. 1380, Nr 166, poz. 1608, Nr 203, poz. 1966, Nr 210, poz. 2036 i 2037, Nr 223, poz. 2217 i Nr 228, poz. 2255.

- łeczne od refundowanego wynagrodzenia, jeżeli refundacja obejmuje koszty poniesione za co drugi miesiąc jej zatrudnienia;
- 3) przyznanie pracodawcy jednorazowej refundacji kosztów wypłaconych wynagrodzeń, nagród oraz opłaconych składek na ubezpieczenia społeczne za osobę zatrudnioną w pełnym wymiarze czasu pracy na podstawie skierowania powiatowego urzędu pracy, w wysokości nie wyższej niż trzykrotność przeciętnego wynagrodzenia, o którym mowa w art. 2 ust. 1 pkt 20 ustawy z dnia 14 grudnia 1994 r. o zatrudnieniu i przeciwdziałaniu bezrobociu, zwanego dalej „przeciętnym wynagrodzeniem”, po upływie co najmniej 24 miesięcy zatrudnienia skierowanej osoby u tego pracodawcy;
 - 4) refundowanie osobie objętej programem specjalnym, która uzyskuje wynagrodzenie w wysokości nie wyższej niż minimalne wynagrodzenie za pracę, do 75 % kosztów dojazdu do pracy najtańszym, dogodnym środkiem transportu, obsługiwany przez przewoźnika wykonującego usługi w zakresie komunikacji publicznej, w związku z podjęciem pracy poza miejscem stałego zamieszkania, w odległości ponad 100 km w jedną stronę;
 - 5) refundowanie osobie objętej programem specjalnym części udokumentowanych kosztów zakwaterowania, nie więcej jednak niż 150 zł miesięcznie, w związku z podjęciem pracy poza miejscem stałego zamieszkania, jeżeli osoba objęta programem specjalnym łącznie spełnia następujące warunki:
 - a) podjęła, na podstawie skierowania powiatowego urzędu pracy, zatrudnienie poza miejscem stałego zamieszkania w miejscowości, do której czas dojazdu i powrotu do miejsca stałego zamieszkania wynosi łącznie ponad 3 godziny dziennie,
 - b) mieszka w hotelu lub w wynajętym lokalu mieszkalnym w miejscowości lub w pobliżu miejscowości, w której jest zatrudniona,
 - c) uzyskuje wynagrodzenie w wysokości nie wyższej niż 1 300 zł miesięcznie;
 - 6) przyznanie pracodawcy jednorazowej refundacji lub dofinansowania części kosztów poniesionych na wyposażenie lub doposażenie stanowiska pracy dla osoby skierowanej przez powiatowy urząd pracy, po upływie co najmniej 24 miesięcy zatrudnienia u tego pracodawcy w pełnym wymiarze czasu pracy, nie wyższej jednak niż trzykrotność przeciętnego wynagrodzenia;
 - 7) refundowanie pracodawcy do 50 % poniesionych kosztów na szkolenie skierowanej przez powiatowy urząd pracy osoby, nie więcej jednak niż w wysokości przeciętnego wynagrodzenia, pod warunkiem zatrudniania tej osoby przez okres co najmniej 24 miesięcy, jeżeli osoba ta nie posiada żadnych kwalifikacji lub posiada kwalifikacje, na które brak jest ofert pracy na lokalnym rynku pracy;
 - 8) refundowanie osobie objętej programem specjalnym do 75 % kosztów szkolenia w zakresie doskonalenia znajomości języka obcego, nie więcej jednak niż 800 zł, jeżeli szkolenie to trwa do 6 miesięcy i powiatowy urząd pracy może zaproponować tej osobie zatrudnienie za granicą;
 - 9) refundowanie osobie objętej programem specjalnym samotnie wychowującej dziecko w wieku do 7 lat, która podjęła zatrudnienie i uzyskuje wynagrodzenie do wysokości 1 300 zł miesięcznie, kosztów opieki nad tym dzieckiem, po ich udokumentowaniu, w wysokości uzgodnionej, nieprzekraczającej jednak połowy zasiłku dla bezrobotnych, przy czym refundowanie kosztów opieki może być dokonywane przez okres:
 - a) do 3 miesięcy, jeżeli osoba ta jest objęta programem specjalnym przez okres co najmniej 6 miesięcy,
 - b) do 6 miesięcy, jeżeli osoba ta jest objęta programem specjalnym przez okres co najmniej 12 miesięcy;
 - 10) refundowanie osobie objętej programem specjalnym części kosztów poniesionych w związku z podjęciem działalności gospodarczej lub rolniczej, w tym obejmujących koszty szkolenia, konsultacji i doradztwa, do wysokości 80 % udokumentowanych kosztów szkolenia, pomocy prawnej, konsultacji lub doradztwa, nie więcej jednak niż w wysokości przeciętnego wynagrodzenia, w okresie do 24 miesięcy od dnia podjęcia tej działalności;
 - 11) przyznanie osobie objętej programem specjalnym jednorazowego dofinansowania na podjęcie działalności gospodarczej, w wysokości nie wyższej niż pięciokrotność przeciętnego wynagrodzenia;
 - 12) finansowanie stypendium w wysokości zasiłku dla bezrobotnych, wypłacanego przez powiatowy urząd pracy osobie, o której mowa w § 3 ust. 1 pkt 1, skierowanej na staż u pracodawcy na okres do 12 miesięcy w celu praktycznej nauki zawodu, bez nawiązania stosunku pracy, według programu określonego w umowie.
 2. Do osoby objętej programem specjalnym mogą być stosowane nie więcej niż dwa przedsięwzięcia wymienione w ust. 1.
 3. Umowa, o której mowa w ust. 1, zawiera w szczególności:
 - 1) warunki wypowiedzenia umowy i zwrotu przyznanych środków lub wypłaconych świadczeń;
 - 2) sposób kontroli wykonywania umowy;
 - 3) tryb postępowania i sankcje, w przypadku naruszenia warunków umowy, w tym wykorzystania niezgodnie z przeznaczeniem przyznanych środków lub wypłaconych świadczeń;
 - 4) sposób rozliczenia oraz określenie dokumentów potwierdzających wydatkowanie środków zgodnie z umową;
 - 5) warunki udzielania pomocy, a w szczególności dotyczące konieczności utrzymania miejsca zatrudnienia oraz sankcji za ich naruszenie.

4. Wysokość przeciętnego wynagrodzenia, minimalnego wynagrodzenia za pracę i zasiłku dla bezrobotnych jest przyjmowana w kwocie obowiązującej w dniu zawarcia umowy.

§ 6. 1. Pomoc na zatrudnienie, o której mowa w § 5 ust. 1 pkt 1—3, zwana dalej „pomocą na zatrudnienie”, ma charakter pomocy publicznej na tworzenie miejsc pracy i rekrutację pracowników znajdujących się w szczególnie niekorzystnej sytuacji określonej w rozporządzeniu Komisji (WE) Nr 2204/2002 z dnia 5 grudnia 2002 r. w sprawie stosowania art. 87 i 88 Traktatu WE w odniesieniu do pomocy państwa w zakresie zatrudnienia (Dz. Urz. WE L 337, 13.12.2002 r.).

2. Pomoc publiczna na tworzenie miejsc pracy jest udzielana, jeżeli spełnione są łącznie następujące warunki:

- 1) stworzone zatrudnienie stanowi wzrost netto liczby pracowników zarówno w zakładzie, jak i w danym przedsiębiorstwie w porównaniu do przeciętnej liczby zatrudnionych w okresie ostatnich 12 miesięcy;
- 2) udział własny pracodawcy w kosztach zatrudnienia będzie wynosić co najmniej 25 %; przez udział własny należy rozumieć środki, które nie zostały uzyskane przez pracodawcę w związku z otrzymaną wcześniej pomocą publiczną w szczególności w formie kredytów preferencyjnych, dopłat do oprocentowania kredytów, czy gwarancji lub poręczeń udzielonych na warunkach korzystniejszych niż oferowane na rynku;
- 3) utworzone miejsca pracy będą utrzymane przez okres co najmniej trzech lat, a w przypadku małych i średnich przedsiębiorstw — dwóch lat.

§ 7. Do kosztów kwalifikujących się do objęcia pomocą publiczną na tworzenie miejsc pracy zalicza się ponoszone przez pracodawcę przez okres 24 miesięcy koszty zatrudnienia osób należących do grup ryzyka, obejmujące wynagrodzenie brutto oraz obowiązkowe składki na ubezpieczenia społeczne.

§ 8. 1. Maksymalna intensywność pomocy publicznej udzielanej na tworzenie miejsc pracy wynosi:

- 1) 30 % kosztów kwalifikujących się do objęcia pomocą — dla podregionów 42 (Poznań) i 22 (Warszawa);
- 2) 40 % kosztów kwalifikujących się do objęcia pomocą — dla podregionów 4 (Wrocław), 17 (Kraków) i 30 (Gdynia—Gdańsk—Sopot);
- 3) 50 % kosztów kwalifikujących się do objęcia pomocą — dla pozostałych podregionów.

2. Podregiony są określone w przepisach w sprawie wprowadzenia Nomenklatury Jednostek Terytorialnych do Celów Statystycznych (NTS).

3. W przypadku małych i średnich przedsiębiorców maksymalna intensywność pomocy na tworzenie miejsc pracy zwiększa się o 15 punktów procentowych brutto, pod warunkiem że całkowita intensywność pomocy netto nie przekracza 75 %.

§ 9. 1. Jeżeli utworzenie miejsc pracy jest związane z realizacją dużego projektu inwestycyjnego, pomoc publiczna na utworzenie miejsc pracy przewidziana w rozporządzeniu łącznie z inną pomocą uzyskaną przez pracodawcę w związku z tym projektem inwestycyjnym nie może przekroczyć maksymalnej wielkości pomocy ustalonej dla tego projektu.

2. Przez duży projekt inwestycyjny należy rozumieć nową inwestycję, której koszty kwalifikujące się do objęcia pomocą przekraczają równowartość 50 mln euro, jeżeli spełnione są łącznie następujące warunki:

- 1) koszty nowej inwestycji są wydatkami na środki trwałe, dokonanymi w okresie trzech lat przez jednego lub więcej pracodawców realizujących tę inwestycję;
- 2) środki trwałe są powiązane ze sobą fizycznie lub funkcjonalnie i służą do realizacji ściśle określonego celu, w szczególności produkcji konkretnego produktu lub różnych produktów, jeżeli są one wytwarzane przy wykorzystaniu takich samych surowców.

§ 10. 1. Pomoc publiczna na rekrutację pracowników znajdujących się w szczególnie niekorzystnej sytuacji, o której mowa w art. 5 rozporządzenia Nr 2204/2002 Komisji (WE) z dnia 5 grudnia 2002 r. w sprawie stosowania art. 87 i 88 Traktatu WE w odniesieniu do pomocy państwa w zakresie zatrudnienia, może być udzielana, nawet jeśli rekrutacja nie stanowi wzrostu netto liczby pracowników w danym zakładzie, o ile stanowisko lub stanowiska pracy musiały zostać zwolnione w następstwie dobrowolnego odejścia pracownika, przejścia na emeryturę z powodu wieku, dobrowolnej redukcji czasu pracy lub dokonanego zgodnie z obowiązującymi przepisami zwolnienia pracownika z powodu naruszenia obowiązków pracowniczych, a nie w wyniku redukcji etatów.

2. Pomoc publiczna na rekrutację pracowników jest udzielana, jeżeli spełnione są łącznie następujące warunki:

- 1) intensywność pomocy brutto nie przekroczy 50 % kosztów wynagrodzenia i składek na ubezpieczenia społeczne osób bezrobotnych przez jeden rok od dnia zatrudnienia skierowanego przez powiatowy urząd pracy bezrobotnego;
- 2) pracownik lub pracownicy będą uprawnieni do nieprzerwanego zatrudnienia przez okres co najmniej 12 miesięcy, a pracodawca może rozwiązać umowę o pracę tylko w przypadku naruszenia przez pracownika obowiązków pracowniczych.

§ 11. 1. Pomoc na zatrudnienie nie może przekroczyć maksymalnych intensywności pomocy, o których mowa w § 8 ust. 1 i 3, i kumuluje się z:

- 1) pomocą udzielaną we wszystkich formach i ze wszystkich źródeł, w odniesieniu do tych samych kosztów kwalifikujących się do objęcia pomocą na tworzenie miejsc pracy;
- 2) każdą pomocą przeznaczoną na inwestycję, z którą związane jest utworzenie miejsc pracy.

2. Jeśli pracodawca korzysta jednocześnie z pomocy publicznej na nowe inwestycje oraz na tworzenie

kosztów pracy związanych z daną inwestycją, maksymalną dopuszczalną wielkość pomocy oblicza się jako maksymalną dopuszczalną intensywność, o której mowa w § 8 ust. 1 i 3 oraz § 10 ust. 2 pkt 1, i wyższej kwoty kosztów nowej inwestycji albo dwuletnich kosztów pracy nowo zatrudnionych pracowników.

3. Pomoc na zatrudnienie może być udzielana pracodawcy, jeżeli wraz z inną pomocą, otrzymaną przez niego w okresie kolejnych trzech lat, nie przekracza równowartości 15 mln euro.

§ 12. Pomoc na szkolenia, o której mowa w § 5 ust. 1 pkt 7, zwana dalej „pomocą na szkolenia”, ma charakter pomocy publicznej określonej w rozporządzeniu Komisji (WE) Nr 68/2001 z dnia 12 stycznia 2001 r. w sprawie zastosowania art. 87 i 88 Traktatu WE do pomocy szkoleniowej (Dz. Urz. WE L 10, 13.01.2001 r.).

§ 13. 1. Do kosztów kwalifikujących się do objęcia pomocą na szkolenia zalicza się:

- 1) wynagrodzenie osób prowadzących szkolenie;
- 2) koszty podróży osób prowadzących szkolenie i uczestników szkolenia;
- 3) amortyzację maszyn i urządzeń w zakresie, w jakim są one wykorzystywane na potrzeby szkolenia;
- 4) inne wydatki bieżące konieczne do prowadzenia szkolenia, w szczególności wydatki na materiały związane z danym szkoleniem;
- 5) koszty poradnictwa i doradztwa w zakresie, w jakim dotyczą projektu szkoleniowego.

2. Za koszty kwalifikujące się do objęcia pomocą na szkolenia uznaje się również koszty zatrudnienia pracownika, jakie ponosi pracodawca w okresie, w którym pracownik ten uczestniczy w szkoleniu, do wysokości sumy kosztów określonych w ust. 1.

3. Koszty, o których mowa w ust. 2, dotyczą tylko czasu faktycznego uczestnictwa w szkoleniu i nie mogą obejmować czasu, w którym pracownik produkował towary lub usługi.

4. Maksymalna intensywność pomocy na szkolenia wynosi:

- 1) w przypadku małych i średnich przedsiębiorców — 45 % kosztów szkolenia kwalifikujących się do objęcia pomocą;
- 2) w przypadku przedsiębiorców innych niż mały lub średni — 35 % kosztów szkolenia kwalifikujących się do objęcia pomocą.

5. W przypadku gdy szkolenie jest przeznaczone dla pracowników w gorszym położeniu, o których mowa w art. 2 lit. g rozporządzenia Komisji (WE) Nr 68/2001 z dnia 12 stycznia 2001 r. w sprawie zastosowania art. 87 i 88 Traktatu WE do pomocy szkoleniowej, maksymalne intensywności pomocy określone w ust. 4 zwiększa się o 10 punktów procentowych.

6. W przypadku gdy pomoc na szkolenia jest przyznawana w sektorze transportu morskiego, może ona osiągnąć intensywność 100 %, jeżeli spełnione są łącznie następujące warunki:

1) osoba szkolona nie jest aktywnym członkiem załogi, lecz jest na pokładzie pracownikiem nieetatowym;

2) szkolenie jest prowadzone na statkach pokładowych zarejestrowanych w rejestrach Wspólnoty Europejskiej.

§ 14. 1. Pomoc na szkolenia przewidziana w rozporządzeniu może być udzielana wraz z inną pomocą przeznaczoną na dofinansowanie tych samych kosztów kwalifikujących się do objęcia pomocą, pod warunkiem że łączna wartość pomocy nie spowoduje przekroczenia maksymalnej dopuszczalności intensywności pomocy określonej w rozporządzeniu Komisji (WE) Nr 68/2001 z dnia 12 stycznia 2001 r. w sprawie zastosowania art. 87 i 88 Traktatu WE do pomocy szkoleniowej.

2. Pomoc na szkolenia dla jednego pracodawcy na dane szkolenie może być udzielana, jeżeli wraz z pomocą na to samo szkolenie udzieloną w innych formach lub z innych źródeł nie przekracza równowartości 1 mln euro.

§ 15. 1. Pomoc, o której mowa w § 5 ust. 1 pkt 6, 10 i 11, zwana dalej „pomocą de minimis”, ma charakter pomocy de minimis w rozumieniu rozporządzenia Komisji (WE) Nr 69/2001 z dnia 12 stycznia 2001 r. w sprawie zastosowania art. 87 i 88 Traktatu WE w odniesieniu do pomocy w ramach zasady de minimis (Dz. Urz. WE L 10, z 13.01.2001 r.).

2. Pomoc de minimis może być udzielana pracodawcy, jeżeli wraz z inną pomocą de minimis, otrzymaną przez niego w okresie kolejnych trzech lat, nie przekracza równowartości 100 tys. euro.

§ 16. Pracodawca zamierzający uzyskać pomoc na zatrudnienie lub pomoc na szkolenia składa organowi udzielającemu pomocy oświadczenie o spełnieniu warunków, o których mowa w rozporządzeniu Komisji (WE) Nr 2204/2002 z dnia 5 grudnia 2002 r. w sprawie stosowania art. 87 i 88 Traktatu WE w odniesieniu do pomocy państwa w zakresie zatrudnienia, rozporządzeniu Komisji (WE) Nr 68/2001 z dnia 12 stycznia 2001 r. w sprawie zastosowania art. 87 i 88 Traktatu WE do pomocy szkoleniowej, rozporządzeniu Komisji (WE) Nr 69/2001 z dnia 12 stycznia 2001 r. w sprawie zastosowania art. 87 i 88 Traktatu WE w odniesieniu do pomocy w ramach zasady de minimis. Pracodawca przedstawia także szczegółową dokumentację kosztów, o których mowa w § 13 ust. 1 i 2, odrębnie dla każdego tytułu, oraz informacje o kosztach zatrudnienia kwalifikujących się do objęcia pomocą.

§ 17. 1. Przepisy § 6—16 mają zastosowanie do pracodawców będących przedsiębiorcami w rozumieniu ustawy z dnia 19 listopada 1999 r. — Prawo działalności gospodarczej (Dz. U. Nr 101, poz. 1178, z późn. zm.³⁾).

³⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2000 r. Nr 86, poz. 958 i Nr 114, poz. 1193, z 2001 r. Nr 49, poz. 509, Nr 67, poz. 679, Nr 102, poz. 1115 i Nr 147, poz. 1643, z 2002 r. Nr 1, poz. 2, Nr 115, poz. 995 i Nr 130, poz. 1112, z 2003 r. Nr 86, poz. 789, Nr 128, poz. 1176 i Nr 217, poz. 2125 oraz z 2004 r. Nr 54, poz. 535.

2. Pomoc na zatrudnienie i pomoc de minimis nie może być udzielana, jeżeli:

- 1) dotyczy pracodawcy prowadzącego działalność w sektorze górniczym;
- 2) dotyczy pracodawcy prowadzącego działalność związaną z produkcją, przetwarzaniem i wprowadzaniem do obrotu produktów wymienionych w załączniku nr I Traktatu WE (Dz. Urz. WE C 325, z 24 grudnia 2002 r.);
- 3) ma być przeznaczona na tworzenie nowych miejsc pracy w sektorze transportowym;
- 4) dotyczy działalności związanej z eksportem, w szczególności jeśli wielkość pomocy jest bezpośrednio związana z wielkością eksportu lub jest powiązana z utworzeniem sieci dystrybucji, lub jest przeznaczona na bieżące wydatki związane z działalnością eksportową;
- 5) pomoc ta jest uzależniona od wykorzystania w prowadzonej działalności gospodarczej towarów krajowych.

§ 18. 1. Program specjalny organizowany i realizowany przez starostę lub marszałka województwa dotyczący osób wymienionych w § 3 ust. 1 pkt 1 i 2 jest finansowany w ramach kwot środków Funduszu Pracy ustalonych według algorytmu, o którym mowa w ustawie z dnia 14 grudnia 1994 r. o zatrudnieniu i przeciwdziałaniu bezrobociu, na finansowanie zadań realizowanych przez samorząd województwa.

2. Program specjalny organizowany i realizowany przez starostę dotyczący osób wymienionych w § 3 ust. 1 pkt 3 jest finansowany w ramach kwot środków Funduszu Pracy ustalonych według algorytmu, o którym mowa w ustawie z dnia 14 grudnia 1994 r. o zatrudnieniu i przeciwdziałaniu bezrobociu, na finansowanie zadań realizowanych przez samorząd powiatu.

§ 19. 1. Starosta zamierzający uruchomić program specjalny, o którym mowa w § 18 ust. 1, występuje do marszałka województwa z wnioskiem o stwierdzenie zgodności zakresu podmiotowego programu specjalnego z możliwością jego sfinansowania w ramach posiadanych środków Funduszu Pracy na finansowanie zadań realizowanych przez samorząd województwa.

2. Po stwierdzeniu zgodności, o której mowa w ust. 1, w ciągu 14 dni marszałek województwa, informując o tym starostę, występuje do dysponenta Funduszu Pracy z wnioskiem o zwiększenie w ramach kwoty środków Funduszu Pracy ustalonej według algorytmu na finansowanie zadań realizowanych przez samorząd województwa — kwoty środków Funduszu Pracy dla powiatu, w którym program specjalny ma być realizowany.

3. Dysponent Funduszu Pracy zwiększa kwotę środków Funduszu Pracy dla powiatu zgodnie z wnioskiem marszałka województwa.

4. Marszałek województwa uruchamiając program specjalny, zawiera ze starostą porozumienie dotyczące realizacji programu specjalnego i w ciągu 14 dni przekazuje ministrowi właściwemu do spraw pracy infor-

mację o rozpoczęciu jego realizacji wraz z tym programem.

5. Marszałek województwa w terminie do dnia 31 marca przesyła ministrowi właściwemu do spraw pracy informację o sposobie realizacji programów specjalnych na terenie województwa w poprzednim roku kalendarzowym.

§ 20. 1. Starosta realizujący program specjalny, o którym mowa w § 18 ust. 2, przekazuje w terminie 14 dni od dnia rozpoczęcia tego programu do marszałka województwa informację o uruchomieniu programu specjalnego.

2. Starosta w terminie do dnia 31 stycznia przesyła marszałkowi województwa informację o sposobie realizacji programu specjalnego w poprzednim roku kalendarzowym.

3. Marszałek województwa w terminie do dnia 31 marca przesyła ministrowi właściwemu do spraw pracy informację o sposobie realizacji programów specjalnych na terenie województwa w poprzednim roku kalendarzowym.

§ 21. 1. Starosta na podstawie przeprowadzonych przez siebie analiz, z uwzględnieniem mierników i trybu dokonywania oceny, o których mowa w § 4 pkt 5, może dokonywać zmiany w sposobie i zakresie realizacji programu specjalnego dla uzyskania zamierzonych celów. Starosta powinien wstrzymać realizację programu specjalnego, jeżeli osiągnięcie zakładanych celów jest niemożliwe.

2. Przepis ust. 1 stosuje się odpowiednio do marszałka województwa w zakresie realizacji programu specjalnego, o którym mowa w § 18 ust. 1.

§ 22. Programy specjalne mogą być również finansowane lub dofinansowane ze środków organów administracji publicznej, organizacji i instytucji.

§ 23. Kwota środków Funduszu Pracy przeznaczonych na finansowanie w roku budżetowym programów specjalnych, o których mowa w § 18 ust. 1, nie może przekroczyć 25 % kwoty środków ustalonych według algorytmu dla województwa, a w przypadku programów specjalnych, o których mowa w § 18 ust. 2, nie może przekroczyć 15 % kwoty środków ustalonych dla samorządu powiatu.

§ 24. Programy specjalne rozpoczęte przed dniem wejścia w życie rozporządzenia są realizowane do czasu upływu terminu ich realizacji na zasadach określonych w dotychczasowych przepisach.

§ 25. Traci moc rozporządzenie Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 10 grudnia 1998 r. w sprawie programów specjalnych przeciwdziałania bezrobociu (Dz. U. Nr 156, poz. 1023 oraz z 2000 r. Nr 29, poz. 367).

§ 26. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia, z wyjątkiem § 6—17, które wchodzi w życie z dniem 1 maja 2004 r.

Minister Gospodarki, Pracy i Polityki Społecznej:

J. Hausner